

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Jiřího Lifky a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobkyně: **M. Š.**

zastoupena advokátem Mgr. Petrem Mimochoďkem

sídlem LEGALE Advokátní kancelář Mimochoďek & spol. s r.o., Mánesova
752, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**

sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

za účasti: **1) V. D. KUKA a.s.**

sídlem Vinohradská 1789, 120 00 Praha 2

zastoupena advokátem JUDr. Alanem Korbelem

sídlem Vodičkova 736, 110 00 Praha 1

2) V. M.

3) J. Č.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Martinem Smrkovským

sídlem Lucemburská 1599, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2013, č. j. MMR-40207/2012-83/2653

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 1. 2013, č. j. MMR-40207/2012-83/2653, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 82 906,32.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. S-MHMP 1005544/2012/OST/DI/Ne, a to tak, že z výroku rozhodnutí magistrátu byl za textem „M. Š.“ vypuštěn text „nar. XX. XX. xx“, dále byl vypuštěn text „a věc vrací stavebnímu úřadu“ a dále byl výrok doplněn o nový odstavec s údaji o účastnících řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Citovaným rozhodnutím magistrátu bylo zrušeno pravomocné rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby (dále též „stavební úřad“) ze dne 10. 8. 2011, č. j. UMCP1 108743/2011 sp. zn. S UMCP1/106410/2011/VÝS-Bu-4/XXX, kterým stavební úřad dle § 135 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v příslušném znění (dále též „stavební zákon“), nařídil žalobkyni jakožto vlastníku stavby čp. XXX v katastrálním území H. provedení nutných zabezpečovacích prací a dle § 141 odst. 1 stavebního zákona nařídil vlastníkům sousedních staveb strpět provádění udržovacích prací na této stavbě v nezbytně nutném rozsahu.

Žalobkyně vymezila následující žalobní body:

1) Vady řízení

Žalobkyně namítla, že z podnětu spoluvlastníků domu čp. YYY zahájil správní orgán prvního stupně přezkumné řízení usnesením z 24. 8. 2012, a to s M. Š., nar. XX. XX. xx, bytem V., P. 6, které bylo také usnesení doručeno. Tato osoba však k datu zahájení přezkumného řízení, ani k datu 10. 8. 2011, kdy bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí stavebního úřadu, nebyla vlastnící domu čp. XXX a nebydlela ani na adrese V., P. 6, nýbrž na adrese S., P. 6. Po upozornění žalobkyně žalovaný v rámci odvolacího řízení v rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012 provedl záměnu účastníků, která nemá oporu ve správním řádu.

Tuto neodstranitelnou vadu řízení následně žalovaný v napadeném rozhodnutí prohloubil a bez jakéhokoli podkladu v odůvodnění rozhodnutí tvrdí, že M. Š., nar. XX. XX. xx, byla k datu 10. 8. 2011 vlastnící předmětné stavby, a že měla mít adresu bydliště V., P. 6. Oba údaje jsou dle žalobkyně v rozporu se skutečností.

Dále žalobkyně namítla, že přezkumné řízení bylo zahájeno poté, co uplynula lhůta stanovená v § 96 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v příslušném znění (dále též „správní řád“). Žalobkyně poukázala na to, že z § 95 odst. 2 správního řádu vyplývá, že přezkumné řízení se prioritně provádí u správního orgánu prvního stupně přezkoumávaného řízení, který může plně vyhovět účastníkovi v případě, že tím nemůže být způsobena újma jinému účastníkovi, leda že s tím všichni, jichž se to týká, vysloví souhlas. Až při negativním zjištění nemožnosti takového řešení předá správní orgán

prvního stupně věc k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu. Podle § 96 odst. 1 správního řádu pak lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl. Tímto příslušným orgánem je podle žalobkyně správní orgán prvního stupně přezkoumávaného řízení, tj. odbor výstavby Úřadu Městské části Praha 1. Relevantní pro posouzení věci je přitom podle žalobkyně subjektivní dvouměsíční lhůta. Ze správního spisu se přitom podle žalobkyně podává, že J. Č. a V. M. své námitky uplatnili vůči stavebnímu úřadu podáním, které bylo doručeno Úřadu Městské části Praha 1 dne 28. 3. 2012. Subjektivní lhůta obsažená v ust. § 96 odst. 1 správního řádu tedy podle žalobkyně uplynula dnem 28. 5. 2012 a po uplynutí této lhůty nelze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat. Správní orgán prvního stupně tuto plnou moc nerespektoval a usnesení ze dne 24. 8. 2012 doručoval M. Š., nar. XX. XX. xx. Proti tomu se žalobkyně ohradila a odkázala na § 34 odst. 3 správního řádu, podle něhož v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastupovaného v celém řízení. Je nutno zdůraznit, že plná moc byla udělena poté, co přezkoumávané rozhodnutí již nabylo 7. 9. 2011 právní moci. Správní orgán prvního stupně tyto námitky neuznal a žalobkyně vstřícně doložila další plnou moc.

2) Neúplné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné posouzení

V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně namítla, že od vydání rozhodnutí stavebního úřadu z 10. 8. 2011 do zahájení přezkumného řízení 24. 8. 2012 byla realizována podstatná část nařízených zabezpečovacích prací, jak jsou v rozhodnutí specifikovány v celkem 29 bodech. V důsledku toho došlo, pokud jde o předmět řízení, podle žalobkyně k podstatné a zásadní změně. Dům čp. XXX přestal ohrožovat zdraví a životy osob nebo zvířat a jako stavba byl přiveden do stavu statické stabilizace, vybavený ochranou proti povětrnostním vlivům. Touto skutečností se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval a vůbec se ani nepokusil skutečný stav nemovitosti ohledáním zjistit. Touto otázkou se zabýval pouze schematicky a zcela abstrahoval od skutkového stavu. Odkaz na okolnosti případu obsažený v ustanovení § 99 odst. 2 správního řádu představuje požadavek věc posuzovat v mezích správního uvážení. Bylo tedy povinností správního orgánu tyto okolnosti případu zkoumat a v rámci toho provést dokazování. Správní orgán prvního stupně neprovedl ohledání místa a ani žalobkyni o umožnění prohlídky nepožádal. Prohlídku uskutečnila zaměstnankyně správního orgánu prvního stupně E. N. až 18. 12. 2012, a to neregulérně v rámci ohledání pracovníky magistrátu z odboru památkové péče. Podstatnými okolnostmi případu podle žalobkyně je skutečnost, že realizací zabezpečovacích prací došlo k faktické změně na domě čp. XXX v tom smyslu, že tento dům, který při zahájení zabezpečovacích prací byl ve stavu, kdy mu hrozila samovolná demolice, byl k datu 25. 9. 2012, kdy správní orgán prvního stupně rozhodl ve věci samé, v podstatě staticky stabilizován, a to za vynaložení značných finančních prostředků.

Dále žalobkyně namítla, že místo toho, aby správní orgán prvního stupně zjistil skutečný stav věci – okolnosti případu – a vypořádal se s požadavkem věc posuzovat v zákonných mezích správního uvážení, posuzoval věc z hlediska přítomnosti či nepřítomnosti dobré víry na straně stavebníka a dospěl k závěru, „že stavebník nebyl v dobré víře, pokud stavebnímu úřadu předložil projektovou dokumentaci, která není schopna být oporou výroku“. K tomu žalobkyně namítla, že termín „stavebník“ není v těchto souvislostech na místě, neboť vlastník domu čp. XXX měl a dosud má postavení „dotčené

osoby“ dle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a jako takový je adresátem povinností ze strany stavebního úřadu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil okolnosti případu a dokonce dovozuje, že mezi tyto okolnosti patří „*mnohá porušení právních předpisů*“. Která porušení má žalovaný na mysli však z jeho rozhodnutí patrně není a ani není patrné, komu tato porušení připisuje.

Dále žalobkyně namítla, že realizaci rozhodnutí stavebního úřadu z 10. 8. 2011 byl vytvořen stav, do něhož z hlediska stavebně technického nelze zasáhnout bez ohrožení, resp. zničení domu čp. XXX a poškození domů sousedních.

Jako další bod směřující do nedostatečného posouzení skutkového stavu žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí akcentuje obsah spisového materiálu stavebního úřadu, vytýká stavebnímu úřadu, že ve spise chybí soupis dokladů, že stavební úřad neprovedl kontrolní prohlídku, která podle něj podmiňuje vyvolání, resp. zahájení řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací na dané stavbě, že nedal možnost se vyjádřit ve věci dotčeným osobám, neurčitě se vyjadřuje ohledně významu kontrolní prohlídky z 10. 12. 2010, odmítá námitku žalobkyně ohledně předcházejícího stavebního řízení podle rozhodnutí z 10. 12. 2010 a jeho souvislosti s řízením podle rozhodnutí z 10. 8. 2011, dokonce dospívá k závěru, že havarijní stav zjištěný stavebním úřadem „*vychází pouze z konstatování právního zástupce tehdejšího vlastníka*“. Na druhé straně však v řízení odmítl statický posudek Ing. L. jako podklad a důkaz o tom, že u domu čp. XXX hrozila samovolná demolice. Místo toho, aby se zabýval věcným obsahem a závěry tohoto posudku, nastolil otázku, zda tento posudek je či není součástí spisu a otázku, zda tomu tak bylo i před vydáním rozhodnutí z 10. 8. 2011, nebo jenom při vydání rozhodnutí z 10. 12. 2010. Podle žalobkyně tak žalovaný porušil § 51 správního řádu o dokazování, protože posudek Ing. L. je důkaz vhodný k tomu, aby prokázal, že dům čp. XXX byl před nařízením nutných zabezpečovacích prací ve stavu, kdy ohrožoval zdraví a životy osob nebo zvířat a na tomto stavu, který Ing. L. zjistil ke dni 30. 11. 2010, se k datu 10. 8. 2011 nic nezměnilo, resp. nezlepšilo.

Žalobkyně dále namítla, že v řízení zdůraznila vzájemný vztah rozhodnutí z 10. 12. 2010 a rozhodnutí z 10. 8. 2011 z hlediska vymezení skutečného stavu věci. Žalovaný však tyto námitky odmítl s tím, že se jedná o dvě samostatná správní rozhodnutí. Žalobkyně ovšem odkazovala na tato řízení proto, že v nich byl zjištěn skutečný stav domu čp. XXX, a tento stav zjišťoval úřad Městské části Praha 1. Pokud poznatky z těchto řízení převzal jako podklad svého rozhodnutí z 10. 8. 2011, je to zcela ve shodě s § 50 odst. 1 správního řádu, neboť převzal jako podklad svého rozhodnutí „*skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti*“. Otázka havarijního stavu domu čp. XXX před provedením zabezpečovacích prací je podle žalobkyně nesporná a tento stav je potvrzován dokonce dotčenými osobami, na základě jejichž podnětů bylo přezkumné řízení zahájeno. Svědčí o tom i údaj na webových stránkách Městské části Praha 1 „*Ohrožené objekty*“ (<http://objekty.praha1.cz>), a to, že u domu čp. XXX hrozí samovolná demolice.

Bez ohledu na ostatní námitky dále žalobkyně uvedla, že v přezkumném řízení nebylo prokázáno, že by kterýkoli z 29 bodů přezkoumávaného rozhodnutí nebyl subsumovatelný pod § 135 stavebního zákona (pojem nutné zabezpečovací práce) a v přezkumném řízení k žádnému z těchto bodů nebyl proveden nebo prezentován důkaz, ze kterého by bylo možné usuzovat, že kterýkoli z těchto bodů nebyl realizací nutných zabezpečovacích prací.

3) Vada výroku o vrácení věci

Žalobkyně dále vyslovila nesouhlas s částí výroku napadeného rozhodnutí, jímž byl zrušen výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o tom, že se věc vrací stavebnímu úřadu. Žalovaný dovozuje, že vlastně nedošlo k zahájení řízení a z toho důvodu není možné věc vrátit stavebnímu úřadu. Tato úvaha žalovaného podle žalobkyně potvrzuje zaujetí pro určitý způsob rozhodnutí, které je zcela odpoutáno od zásady rovnosti účastníků řízení. Takový formalismus je podle žalobkyně v rozporu s tím, jak je koncipován režim zabezpečovacích prací v § 135 stavebního zákona. Zabezpečovací práce může stavební úřad nařídit i bez předchozího projednání s vlastníkem stavby. Právě takovýto způsob se v případě rozhodnutí stavebního úřadu z 10. 8. 2011 ohledně domu čp. XXX uplatnil a za těchto okolností jsou úvahy žalovaného ohledně toho, zda k zahájení řízení došlo či nedošlo, nesprávné. Na tom nic nemění ani odkaz na ust. § 141 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož bylo nařízeno dotčeným osobám - vlastníkům sousedních domů strpět realizaci nutných zabezpečovacích prací v nezbytně nutném rozsahu. Podle žalobkyně jde o samostatný výrok rozhodnutí, nadto pak nejde o výrok obligatorní, takže z toho vyplývá závěr, že k zahájení řízení uvedeným rozhodnutím nesporně došlo.

4) Absence správního uvážení

Žalobkyně zdůraznila, že v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, měla postavení dotčené osoby ve smyslu §27 odst. 1 písm. b) správního řádu a citovaným rozhodnutím jí byly uloženy rozsáhlé povinnosti, jejichž účelem bylo odstranění havarijního stavu na domě čp. XXX a neměla nejmenší pochybnosti o tom, že toto rozhodnutí je v plném souladu s právními předpisy. Výhrady, které v tomto směru vznesli správní orgán prvního stupně nebo žalovaný jsou nepřesvědčivé. Stavebnímu úřadu jsou více méně vytýkány formálnosti a tyto výtky nemají oporu ve správním řádu a stavebním zákoně. Režim zabezpečovacích prací ve smyslu § 135 stavebního zákona je koncipován tak, aby v případě havarijních stavů umožňoval operativní postup, což zcela jednoznačně vyplývá z odstavce 5, podle něhož nutné zabezpečovací práce může stavební úřad nařídit i bez předchozího projednání s vlastníkem stavby. Argumentem *a maiori ad minus* lze dospět k závěru, že se to týká i dotčených osob, odlišných od vlastníka. Opatření podle § 141 odst. 1 stavebního zákona je samostatnou otázkou, která nemá vliv na platnost postupu podle § 135 odst. 5. Tyto možnosti ostatně stavební úřad ani nevyčerpal, v každém případě je jeho rozhodnutí z 10. 8. 2011 v souladu se zákonem.

Faktický stav, který byl docílen na základě realizace rozhodnutí vydaného z úřední moci, nemůže být v rámci správního uvážení ignorován. Skutečnost, že touto realizací bylo odstranění nebezpečí pro život lidí nebo zvířat, je třeba posuzovat v intencích veřejného zájmu, který dominuje i ostatním zájmům této kategorie, protože ochrana veřejného prostoru a zbavení veřejného prostoru nebezpečí je, podle názoru žalobkyně, prioritou. To se mělo projevit při určení účinku rozhodnutí tak, aby tyto účinky nastaly k datu rozhodnutí v přezkumném řízení.

V rámci tohoto správního uvážení nemůže žalobkyni přitěžovat stav správního spisu, jeho úplnost atd., protože jde o záležitost, která se vymyká jakémukoliv vlivu z její strany.

5) Absence poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu

Skutečný stavebně technický stav domu čp. XXX je stavem, k němuž cílilo rozhodnutí z 10. 8. 2011, tj. odstranění ohrožení zdraví nebo života osob nebo zvířat. To je ve prospěch nejen vlastníka domu čp. XXX, nýbrž i ve prospěch sousedících nemovitostí a z tohoto aspektu je třeba poměřovat i otázku určení účinku rozhodnutí podle § 99 odst. 2 správního řádu. Takto ovšem správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepostupovali, a nejen, že si nezjistili skutečný stav věci, ale dokonce ani nezhodnotili listinné důkazy správního spisu.

Podáním ze dne 17. 5. 2013 se k žalobě vyjádřil žalovaný. Uvedl, že žalobkyní uváděné nesrovnalosti stran označení účastníků řízení vyvolal primárně stavební úřad, když v rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 neuvedl v souladu s § 68 odst. 2 větou první správního řádu všechny údaje umožňující identifikaci fyzické osoby, tj. M. Š., již byly nutné zabezpečovací práce nařízeny, zejména datum narození. Neuvedení data narození nemá charakter pouhého formálního pochybení, neboť právní předchůdkyní žalobkyně (ve vztahu k předmětné nemovitosti) byla její dcera se stejným jménem a příjmením. Další nesrovnalosti v daném případě jsou nepochybně vyvolány způsobem vedení předmětného správního spisu, neboť např. není zřejmé, na základě čeho bylo stavebnímu úřadu zasláno „*Odvolání plné moci udělené M. Š., nar. XX. XX. xx, společnosti ACS - Architecture Consulting & Services, s.r.o.*“, resp. se ve správním spise stavebního úřadu nenachází plná moc udělená M. Š., nar. XX. XX. xx, společnosti ACS - Architecture Consulting & Services, s.r.o. Skutečnost, že stavební úřad v celém rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011, resp. v jeho výroku I. neuvedl datum narození účastníka řízení, jemuž nařizuje provedení nutných zabezpečovacích prací, žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný dodal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vytkl správnímu orgánu prvního stupně formální pochybení, spočívající v neúplném označení účastníků daného přezkumného řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, tj. skutečnost, že magistrát ve výroku rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012 u J. Č. a V. M., jako účastníků původního, potažmo přezkumného řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu ve vztahu k výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, neuvedl data jejich narození, byť byla seznatelná z předloženého správního spisu, a ve vztahu k výroku I. předmětného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 magistrát uvedl jako účastníka původního řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu M. Š., nar. XX. XX. xx, bytem V., P. 6, jako vlastníka stavby čp. XXX na pozemku parc. č. XXX v k. ú. H. v době vydání zmíněného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, ačkoliv datum narození, jako údaj umožňující identifikaci fyzické osoby dle § 18 odst. 2 věta druhá správního řádu, není ve výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 uveden.

Žalovaný připustil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil názor, že „*v době vydání předmětného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 byla vlastníkem předmětné stavby M. Š., nar. XX. XX. xx, bytem V., P. 6*“. Tento názor žalované při absenci jiných dokladů v předloženém spise stavebního úřadu (např. doložení výpisu z katastru nemovitostí aktuálního k datu vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011) a vzhledem ke skutečnosti, že z náhledu do katastru nemovitostí v době vedení předmětných odvolacích řízení, resp. v době vydání daných rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2012 a 28. 1. 2013 bylo možné zjistit pouze aktuálního vlastníka předmětné nemovitosti (tj. M. Š., nar. XX. XX. xx), vycházel, jak také žalovaný výslovně uvedl, z tvrzení v odvolání M. Š., nar. XX. XX. xx, proti usnesení magistrátu ze dne 24. 8. 2012 o zahájení daného přezkumného řízení.

Žalovaný dále uvedl, že pro aplikaci § 34 odst. 3 správního řádu v daném případě nebyla splněna podmínka existence pochybností o rozsahu zastoupení M. Š., nar. XX. XX. xx, JUDr. Petrem Zderčíkem na základě plné moci ze dne 1. 11. 2011. K tvrzení, že dané přezkumné řízení nebylo zahájeno s žalobkyní, ale s M. Š., nar. XX. XX. xx, žalovaný konstatoval, že usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 8. 2012 o zahájení daného přezkumného řízení bylo dle dokladu o doručení oznámeno M. Š., bytem V., P. 6, přičemž žalobkyně ve svém odvolání proti danému usnesení magistrátu ze dne 24. 8. 2012 obdržení tohoto usnesení výslovně potvrdila.

K žalobkyní vytýkanému formalismu žalovaný konstatoval, že se v daném případě, stejně jako správní orgán prvního stupně, snažil odstranit pochybení, nejasnosti a neurčitosti, kterých se dopustil již stavební úřad v rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011, přičemž mohl vycházet s odkazem na § 96 odst. 2 správního řádu zásadně ze správního spisu, který byl k danému rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 stavebním úřadem veden a následně jako kompletní od stavebního úřadu předložen správnímu orgánu prvního stupně, resp. žalovanému. K doručování písemností též M. Š., nar. XX. XX. xx, žalovaný uvedl, že postup byl zvolen z důvodu procesní opatrnosti.

Pokud jde o námitky směřující k uplynutí lhůt stanovených pro přezkumné řízení, žalovaný odkázal na rozhodnutí č. j. MMR-40207/2012-83/2648 ze dne 17. 12. 2012 o odvolání žalobkyně proti usnesení o zahájení předmětného přezkumného řízení.

Pokud jde o námitky nedostatečně zjištěného stavu věci, žalovaný odkázal na ustanovení § 96 odst. 2 správního řádu s tím, že v přezkumném řízení se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání (tj. nikoliv z pohledu skutkových okolností, které nastaly až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí). Co se týče námitky žalobkyně týkající se určení účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, žalovaný rovněž odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedl, jaká ustanovení právních předpisů stavební úřad porušil, a setrval s odkazem na § 96 odst. 2 správního řádu na názoru, že k dokumentu „Statický posudek“ pro bytový dům čp. XXX, Ú., P. 1 – H., vypracovaný Ing. V. L. a datovaný „v listopadu r. 2010“ (který nebyl výslovně uveden v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 jako podklad tohoto rozhodnutí, nebyl uveden ani na soupisu dokladů stavebního úřadu ke sp. zn. S UMCP1/106410/2011/VÝS-Bu-4-XXX, a který vzhledem k datu svého zpracování nelze považovat za posudek vztahující se ke skutečnému stavu dané stavby v době vydání, resp. těsně před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011) nebylo možno přihlédnout. Co se týče žalobkyní uváděného komplexního posouzení vztahu rozhodnutí stavebního úřadu z 10. 12. 2010 a rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011, žalovaný konstatoval, že s touto námitkou se vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyní tvrzený vzájemný vztah rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2010 a ze dne 10. 8. 2011, resp. skutečnost, že stavební úřad převzal poznatky o skutečném stavu předmětné nemovitosti, tj. o havarijním stavu, z rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010 do rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 nelze akceptovat.

Co se týče tvrzení žalobkyně k § 135 odst. 5 stavebního zákona a nesouhlasu se závěrem žalované, že nedošlo k zahájení řízení ve smyslu § 141 odst. 1 stavebního zákona, a proto není možné věc vrátit stavebnímu úřadu, žalovaný odkázal na svou argumentaci

obsaženou v napadeném rozhodnutí. I ohledně ostatních námitek odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2011 stavební úřad rozhodl, že „stavba P. – H. č.p. XXX, Ú., na pozemku parc. č. XXX v katastrálním území H., jejímž vlastníkem je M. Š., V., P. 6, kterou zastupuje společnost ACS Architecture Consulting and Services s. r. o., IČ 25596501, Ing. arch. M. V., J. 7, P. 1 – M. S., svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, avšak není nutné ji neodkladně odstranit“. Dále rozhodl, že se podle § 135 odst. 2 stavebního zákona nařizuje vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací spočívajících v:

- kompletní demontáži stávající krytiny střech včetně veškerého oplechování a laťování a prvků krovů;
- kompletní demontáži všech stropů, jak pod krovy, tak stropy 4. NP v uličním, středním a zadním traktu;
- shora ubourání všech komínových těles, a to až ke stropu 3. NP;
- ve 4. NP demontování pomocné příčky a klenebních pásů podepírajících uhnílé záhlaví stropních trámů;
- demontáž stropů 3. NP v uličním, středním a zadním traktu (veškeré demontované dřevěné prvky budou z objektu odstraňovány a následně likvidovány takovým způsobem, aby nedošlo k šíření spór hub a plísní v objektu i mimo něj);
- provedení ocelového rámu provizorního zajištění (na věnec na střední nosné zdi) a k němu bude přikotvena fasáda ve 3. NP s následným ubouráním střední nosné příčky ve 3. NP a 2. NP uličního traktu;
- v přízemí – bourání příček ve vstupním prostoru objektu a z úrovně 2. NP příprava drážky pro železobetonový věnec nad klenbami přízemí;
- v 1. NP, 2. NP a 3. NP postupné vybourání čelní stěny průlezného komína ve střední nosné zdi, po vyčištění postupné zazdění sopouchu komína;
- v průběhu bouracích prací dodavatel bude bourané konstrukce pomocně podchyťovat, aby nikdy nedošlo k samovolnému pádu příliš velkých kusů bouraných konstrukcí na konstrukce níže položené;
- vyspravení stávajícího zdiva v 1. NP, 2. NP, 3. NP a 4. NP;
- vytvoření nové železobetonové podlahy v 1. NP, včetně tepelných izolací a hydroizolací;
- stavba výtahové šachty ze železobetonu jako prvek svázání vnitřního rohu domku se sousední zdí objektu č. 20;
- lokální přezdění opukové severní opěrné zdi;
- „sešití“ jištěných trhlin ocelovými trny vlepenými speciální jemnozrnnou maltou do vrtů zdiva s následným hloubkovým vyspárováním;

- ubourání pavlačí a záchodků ve 2. NP, 3. NP a 4. NP, provedení nového stropu nad 1. NP;
- vynesení nadpraží nových otvorů ve zdivu,
- přezdění nové situace střední nosné zdi ve středním traktu ve 3. NP a 4. NP a svázání těchto stěn železobetonovými věnci pod stropy;
- přezdění a dozdění venkovních zdí 4. NP v zadním traktu dvorku směrem k opěrné zdi a sousedního objektu č. YY;
- oprava stávající západní hrázděné stěny ve 3. NP předního traktu objektu;
- stabilizování odtržené uliční fasády od střední nosné zdi novými aktivovanými ocelovými táhly a její „přikotvení“ k ocelovému rámu přivařenému ke stropu nad středním traktem 3. NP;
- nahrazení trámového stropu ve středním traktu nad 3. NP železobetonovou deskou do trapézových plechů, uložených na ocelové nosníky;
- nahrazení trámového stropu ve středním traktu nad 2. NP železobetonovou deskou do trapézových plechů, uložených na ocelové nosníky;
- nahrazení stropu nad 2. NP v uličním traktu objektu dřevěným trámovým stropem;
- nahrazení stropu nad 3. NP v prostoru dvorku v zadním a uličním traktu objektu dřevěným trámovým stropem;
- nahrazení stropu nad 4. NP v prostoru dvoru v zadním a uličním traktu objektu dřevěným trámovým stropem, ve středním traktu železobetonovou deskou do trapézových plechů, uložených na ocelové nosníky;
- montáž nových krovů, komínů, provizorní střešní krytiny, konečné střešní krytiny (prejzové tašky) a klempířských prvků;
- odvodnění střech bude provedeno provizorně systémem plastových okapů a dešťových svodů, které budou zaústěny do stávající kanalizace ve dvoře v přízemí;
- provedení opravy ležaté kanalizace;
- provedení konečného odvodnění střech a terasy z okapů a dešťových svodů, které budou zaústěny do stávající kanalizace ve dvoře v přízemí.

Pro provedení takto vymezených prací stanovil stavební úřad jako podmínku, že budou provedeny „podle projektové dokumentace zpracované v červnu 2011 autorizovanou osobou, kterou je Ing. arch. M. V., ČKA ... a ověřené stavebním úřadem“.

Zároveň stavební úřad podle § 141 odst. 1 stavebního zákona nařídil osobám zúčastněným povinnost strpět provádění udržovacích prací na stavbě, které mohou zasáhnout do jejich práv, a to v nezbytně nutném rozsahu.

V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad uvedl, že dne 22. 7. 2011 na základě podnětu společnosti Faber Project s.r.o. zjistil, že došlo ke změně vlastníka stavby a že společnost AGENT-TOWS, s r.o., není oprávněná dále z rozhodnutí nového vlastníka provádět nutné zabezpečovací práce nařízené opatřením č. j. UMCP1 092308/2010 ze dne

10. 12. 2010. Vzhledem k okolnostem, že havarijní stav stavby trvá, předložil neprodleně nový vlastník v zastoupení dne 28. 7. 2011 stavebnímu úřadu nové statické posouzení objektu společně s nově vypracovaným projektem zabezpečovacích prací a návrhem na zabezpečení stavby. Nový vlastník navázal na předchozí statické posouzení a posouzení dřevěných konstrukcí krovů a stropů stavby a předložil návrh opatření k provedení nutných zabezpečovacích prací z důvodu statického narušení konstrukce krovu a zdiva s konstatováním, že objekt jako celek stále jednoznačně vykazuje havarijní stav - jedná se o stav akutního ohrožení života a zdraví osob. V případě zřícení střech a pádu prvků na konstrukce nižších podlaží by mohlo dojít ke zřícení celého objektu s následky pro sousední objekty.

Vydání rozhodnutí o zabezpečovacích pracích dle obsahu správního spisu nepředcházelo žádný úkon stavebního úřadu. Ve správním spisu je pouze založen přípis společnosti ACS, s. r. o. ze dne 28. 7. 2011, v němž se konstatuje: „*v souladu s dojednáním z našich posledních konzultačních rozhovorů si Vám dovoluujeme předat dokumentaci projektu zajišťovacích prací pro výše zmíněný projekt ve vyhotovení 2 paré*“. Součástí je též projektová dokumentace prací na předmětném objektu obsahující technickou zprávu ze dne 30. 6. 2011, která obsahuje popis navrhovaných prací, nikoliv však popis stávajícího stavu objektu. Součástí spisové složky, v níž je založena zmíněná projektová dokumentace, je i statický posudek vypracovaný v listopadu 2010 Ing. V. L., který konstatuje havarijní stav objektu z důvodu narušení statiky dřevěných nosných prvků (napadení dřevokazným hmyzem a plísněmi či houbami).

Rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací bylo doručováno žalobkyni na adresu V., P. 6. Žalobkyně toto rozhodnutí převzala, jak vyplývá z podpisu na doručence, který se zjevně shoduje s podpisem žalobkyně na jiných písemnostech (zejména na pozdějších procesních úkonech založených ve správním spisu).

Dále ze správního spisu vyplývá, že zúčastněné osoby 2) a 3) dne 12. 7. 2012 u stavebního úřadu uplatnily podnět k přezkoumání rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací. Tento podnět byl stavebnímu úřadu doručen dne 16. 7. 2012. Podnět byl správnímu orgánu prvního stupně doručen dne 1. 8. 2012.

Usnesením ze dne 24. 8. 2012 správní orgán prvního stupně zahájil přezkumné řízení dle § 94 správního řádu k přezkoumání pravomocného rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací. Uvedl přitom, že obdržel dne 1. 8. 2012 podnět spoluvlastníků domu čp. YYY, V. M. a J. Č., k přezkoumání tohoto rozhodnutí, protože jsou názoru, že nejde o nutné zabezpečovací práce, ale o práce, které vyžadují stavební povolení. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že posoudil žádost a spis stavebního úřadu a zjistil, že rozhodnutí, kterým byly nařízeny nutné zabezpečovací práce a uložena povinnost vlastníkům sousedních nemovitostí strpět udržovací práce nabylo právní moci dne 7. 9. 2011. Dále zjistil skutečnosti nasvědčující tomu, že rozhodnutí stavebního úřadu nebylo vydáno v souladu se zákonem, a to s § 135 stavebního zákona, protože ze spisového materiálu nelze dovodit, na základě čeho dospěl stavební úřad k závěru, že stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, protože součástí spisu není žádné ohledání z místa stavby, které by havarijní stav objektu v takovém rozsahu provádění prací potvrzovalo. Rovněž z projektové dokumentace nelze dovodit, jaké nutné zabezpečovací práce stavba čp. XXX v k. ú. H. vyžaduje.

Usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo dle doručenký založené ve správním spisu doručováno na adresu „M. Š., V., P. 6“, přičemž toto rozhodnutí dne 31. 8. 2012 převzala žalobkyně, jak vyplývá ze zjevné shody jejího podpisu s ostatními podpisy prokazatelně jí příslušejícími. Na toto rozhodnutí reagovala dne 5. 9. 2012 podáním odvolání, v němž upozornila mj. na skutečnost, že udělila pro zastupování ve věci zabezpečovacích prací na předmětné stavbě plnou moc JUDr. Zderčíkovi. Zástupce žalobkyně odvolání poté doplnil podáním ze dne 26. 9. 2012. V odvolání přitom nijak nezpochybnil, že by žalobkyně nebyla účastnicí řízení o vydání rozhodnutí o zabezpečovacích pracích (resp. adresátem uložené povinnosti), či účastnicí řízení přezkumného. Žalovaný odvolání žalobkyně proti usnesení o zahájení přezkumného řízení rozhodnutím ze dne 17. 12. 2012 zamítl, pouze nad rámec odvolacích námitek změnil výrok napadeného rozhodnutí tak, že za účastníka řízení určil žalobkyni (identifikovanou bydlištěm a datem narození) „jako právní nástupkyni M. Š., nar. XX. XX. xx“.

Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2012 správní orgán prvního stupně přezkoumávané rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu. Současně určil, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tj. od 7. 9. 2011.

V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že spatřuje nesoulad rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy v porušení ustanovení § 135 odst. 2, § 141 odst. 1 a § 142 odst. 1 a 4 stavebního zákona, včetně porušení obecných ustanovení § 68 odst. 2 a 3, § 50 odst. 3, odst. 4, § 51 odst. 1 a § 3 správního řádu.

Konkrétně správní orgán prvního stupně uvedl, že z celého spisového materiálu nelze dovodit, na základě čeho dospěl stavební úřad k závěru, že stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat. Konstatoval, že součástí spisu je pouze projektová dokumentace nazvaná „Rekonstrukce domu XXX“ z 06/2011, konstrukčně - statická část, ze které v žádném případě nevyplývá, že objekt ohrožuje životy osob. Naopak předložená projektová dokumentace popisuje provádění stavebních úprav na objektu z konstrukčně - statického hlediska. Dále je součástí spisu projektová dokumentace z 07/2011 nazvaná „Generální rekonstrukce domu XXX“, stavebně-konstrukční část. Na výkresech je uvedeno, že se jedná o část projektu - zajišťovací práce. Z celé projektové dokumentace však podle správního orgánu prvního stupně nelze dovodit, jaké nutné zabezpečovací práce objekt vyžaduje. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že součástí spisu není ani žádné zjištění z místa stavby, které by havarijní stav objektu v takovém rozsahu prováděných prací potvrzovalo. Stavební úřad ve výroku rozhodnutí uvedl výčet nutných zabezpečovacích prací, přičemž není zřejmé, z jakých podkladů vycházel, protože součástí spisu není žádný posudek statika, soudního znalce v oboru stavebnictví či mykologický posudek, ze které by bylo zřejmé nařídít nutné zabezpečovací práce.

Dále uvedl, že nelze považovat za nutné zabezpečovací práce provedení výtahu, vytvoření nové železobetonové podlahy včetně tepelných izolací a hydroizolaci, bourání nosných konstrukcí v takovém rozsahu včetně komínových těles. Porovnáním jednotlivých výkresů v projektové dokumentaci z 07/2011 lze zjistit, že v jednotlivých výkresech jsou uváděny rozdílné výškové kóty původního stavu objektu. Zároveň není z projektové dokumentace zřejmé, na základě čeho dochází v rámci nutných zabezpečovacích prací k navýšení objektu. Rovněž nelze zjistit, co bylo důvodem a na základě čeho vlastník objektu předložil projektovou dokumentaci nazvanou „Rekonstrukce domu Ú. čp. XXX/XX, P. 1 – H.“, prezentovanou jako zajišťovací práce,

aniž by k tomu byl stavebním úřadem vyzván s poukazem na § 137 odst. 5 stavebního zákona.

Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že předmětem řízení mělo být nařízení provedení nutných zabezpečovacích prací, ale namísto toho jde o úpravy objektu, které podléhají řádnému povolovacímu režimu. Stavební úřad se ve výroku rozhodnutí odkázal na projektovou dokumentaci z 07/2011, podle které budou provedeny nutné zabezpečovací práce, přičemž předložená projektová dokumentace má naprosto nevypovídající schopnost a rozhodně z ní nelze dovodit, zda objekt je v takovém havarijním stavu, že vyžaduje nařízení nutných zabezpečovacích prací dle § 135 odst. 2 stavebního zákona.

Dále správní orgán prvního stupně vytkl přezkoumávanému rozhodnutí, že odůvodnění rozhodnutí neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, tedy důvody výroku, podklady, na základě kterých rozhodl, a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Správní orgán prvního stupně rovněž vytkl skutečnost, že stavební úřad s vlastníky sousedních nemovitostí nejednal jako s účastníky řízení, nedal jim možnost vyjádřit ke shromážděným podkladům a hájit práva a oprávněné zájmy, přesto jim uložil povinnost, aby podle § 141 stavebního zákona strpěli na sousední stavbě „udržovací práce“, aniž měl pro tento postup oporu v zákoně.

Pokud jde o aplikaci ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, správní orgán prvního stupně uvedl, že stavebník nebyl v dobré víře, pokud stavebnímu úřadu předložil projektovou dokumentaci, která není schopna být oporou výroku. Není zřejmé, jaká konkrétní práva z rozhodnutí, která se týkají nutných zabezpečovacích prací, stavebník nabyt, zda již stavebník nepřekročil meze oprávnění a nepostaví něco jiného, než bylo zamýšleno, když si stavební úřad neobstaral dostatek podkladů pro posouzení předmětu řízení z hlediska veřejných zájmů, tak z hlediska požadavků, které vyplývají z předpisů souvisejících se stavebním zákonem. Rozhodl proto, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastanou zpětně od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, protože rozhodnutím stavebního úřadu byla uložena povinnost a okolnosti případu neodůvodňují jiné řešení s ohledem na hrozící vážnou újmu vlastníkům sousedních nemovitostí a veřejnému zájmu, zejména z hlediska ochrany památkové péče.

Rozhodnutí bylo doručováno zástupci žalobkyně.

Žalobkyně uplatnila v odvolání proti tomuto rozhodnutí obdobné námitky jako v žalobě.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval k odvolacím námitkám žalobkyně, že se ve spisovém materiálu stavebního úřadu, předloženém správnímu orgánu prvního stupně stavebním úřadem a vztahujícím se k rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, nachází kromě tohoto rozhodnutí stavebního úřadu a dokladů o jeho doručení účastníkům řízení již jen písemnost společnosti ACS - Architecture Consulting & Services, s.r.o., datovaná dne 28. 7. 2011. Ve spisovém materiálu je dále vložen „Statický posudek“ pro bytový dům č. p. XXX, Ú., P. 1 – H., vypracovaný Ing. V. L. a datovaný „v listopadu r. 2010“, tento však není výslovně uveden v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 jako podklad tohoto rozhodnutí a není uveden ani na soupisu dokladů stavebního úřadu ke sp. zn. S UMCP/106410/201 I/VÝS-Bu-4-XXX. Žalovaný zdůraznil,

že podle § 96 odst. 2 správního řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání, a tedy nebylo ohledně posouzení souladu daného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy možno přihlídnout k písemnostem účastníků daného řízení či stavebního úřadu v dané věci, které byly učiněny následně po dni vydání předmětného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011. Z předloženého správního spisu dle závěrů žalovaného jednoznačně vyplývá, že stavební úřad neprovedl v rozporu s § 135 odst. 4 stavebního zákona kontrolní prohlídku dané stavby, na kterou by přizval účastníky řízení a při které by zjišťoval skutečný stav, jako úkon podmiňující vyvolání, resp. zahájení řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací na dané stavbě.

Teprve na základě takové kontrolní prohlídky (s výjimkou případu upraveného v § 136 stavebního zákona, o který však v daném případě podle žalovaného nejde) a v jejím rámci zjištěného skutečného stavu, který by vyvolával nutnost nařízení nutných zabezpečovacích prací, by bylo možné oznámit účastníkům řízení zahájení řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací, tedy řízení vedeného z moci úřední. Následně pak bylo povinností stavebního úřadu dát účastníkům řízení dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, navrhnout případně důkazy či učinit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko. Uvedeným povinností však stavební úřad v daném případě nedostál, a to ani ve vztahu k řízení o uložení opatření na sousedním pozemku a stavbě dle § 141 stavebního zákona. Žalovaný uvedl, že toto pochybení, resp. porušení právních předpisů ze strany stavebního úřadu samo o sobě plně odůvodňuje zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 pro jeho nezákonnost v rámci přezkumného řízení.

K žalobkyní zmiňovanému vztahu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 8. 2011 a 10. 12. 2010 žalovaný uvedl, že kontrolní prohlídka ze dne 28. 1. 2010 zmiňovaná žalobkyní, byť protokol z této kontrolní prohlídky není součástí předloženého spisového materiálu, zjevně byla úkonem stavebního úřadu předcházejícím vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2010, jehož existence vyplývá opět pouze z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011. Nejednalo se tedy o kontrolní prohlídku ve smyslu § 135 odst. 4 stavebního zákona, na níž by byl zjišťován aktuální skutečný stav dané stavby, který by odůvodňoval zahájení řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací v rozsahu, v jakém byly tyto práce na dané stavbě nařízeny rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011. Nadto v případě obou rozhodnutí šlo o dvě samostatná správní rozhodnutí stavebního úřadu s rozdílným rozsahem nařízených nutných zabezpečovacích prací. Okolnost, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 souvisí s předchozím rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2010, nic na výše uvedeném nemění, neboť zákony stanovený procesní postup a jimi stanovené podmínky musí být splněny v každém konkrétním správním řízení, přičemž v případě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 se tak nestalo.

Pokud jde o vymezení rozsahu zabezpečovacích prací, žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně z § 135 odst. 2 stavebního zákona logicky a též v souladu s konstantní správní praxí dovodil, co je smyslem institutu nařízení provedení nezbytných úprav, pouze obecně uvedl, v čem mohou nezbytné úpravy spočívat, a naopak se konkrétně vyslovil k nevypovídající schopnosti předložené projektové dokumentace o stavebním úřadem tvrzeném havarijním stavu předmětné nemovitosti. K tomu žalovaný dodal, že se v předložené projektové dokumentaci nachází pouze statický posudek ze dne

30. 11. 2010, vypracovaný Ing. V. L., tedy se nejedná o statický posudek, který by se vztahoval ke skutečnému stavu dané stavby v době vydání, resp. těsně před vydáním předmětného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, naopak lze dovodit, že tento posudek byl podkladem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2011. Za takový nový statický posudek nelze považovat ani technickou zprávu založenou v projektové dokumentaci, resp. její konstrukčně - statické části (s datací 30. 6. 2011).

Dle žalovaného dále stavební úřad pochybil, když v rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 neuvedl v souladu s § 68 odst. 2 větou první správního řádu všechny údaje umožňující identifikaci fyzické osoby, tj. M. Š., již byly nutné zabezpečovací práce nařízeny; v daném případě ve výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 absentuje datum narození výše zmíněné fyzické osoby, ačkoli je seznatelné z plné moci udělené M. Š. společnosti ACS – Architecture Consulting & Services, s.r.o. dne 25. 5. 2011, která je založena v předloženém správním spise, konkrétně v projektové dokumentaci, resp. v její stavebně - konstrukční části s datací 07/2011. Uvedené pochybení je podle žalovaného ve vztahu k určitosti výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 o to závažnější vzhledem ke skutečnosti, že na dané adrese bydlí dvě fyzické osoby stejného příjmení (matka, dcera).

Z předloženého správního spisu dále není podle žalovaného zřejmé, z čeho stavební úřad vyvodil nutnost nařízení povinnosti vlastníkům sousedních nemovitostí, tj. společnosti V. D. KUKA a. s., J. Č. a V. M., strpět provádění nezbytných úprav z jejich pozemků a staveb ve smyslu § 141 odst. 1 stavebního zákona, když odůvodnil nařízení povinnosti strpět provádění nezbytných úprav pouze tím, že konstatoval: „Vzhledem k tomu, že pro určité fáze prací bude nutné využít sousední nemovitosti, stavební úřad uložil povinnost strpět vlastníkům sousedních staveb a pozemků povinnost strpět provádění udržovacích prací, které mohou zasáhnout do jejich práv a to v nezbytně nutném rozsahu“. Ve spise se podle žalovaného nenachází žádný doklad či písemnost prokazující, zda tito vlastníci sousedních nemovitostí uzavřeli s odvolatelkou dohodu či nikoliv, a takové zjištění nevyplývá ani z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011. Vzhledem k výše uvedenému je rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 též ve vztahu k jeho výroku II. nedostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Bez ohledu na tato pochybení je ve vztahu k výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 zásadním pochybením, resp. porušením právních předpisů, že ani zahájení řízení dle § 141 odst. 1 správního řádu nebylo stavebním úřadem oznámeno účastníkům řízení a nebylo jim umožněno využít práv zakotvených v § 36 odst. 1 až 3 správního řádu, čímž zároveň došlo k porušení § 4 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy, a § 2 odst. 3 správního řádu, dle něhož správní orgán mj. šetří oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Námitku žalobkyně týkající se určení účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení žalovaný neshledal důvodnou, neboť rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací, vydané v řízení vedeném z moci úřední, je rozhodnutím, jímž je vlastníku stavby uložena povinnost, resp. není rozhodnutím, jímž bylo přiznáno právo. Stejně tak v případě rozhodnutí o uložení těm, kteří mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, umožnění provedení nutných zabezpečovacích prací ze svých pozemků nebo staveb se jedná o rozhodnutí o uložení povinnosti, nikoliv

přiznání práva. Proto se při určení, odkdy nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení, jímž se ruší přezkoumávané rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, uplatní ustanovení § 99 odst. 2 správního řádu, podle něhož pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, nikoliv ustanovení § 99 odst. 3 správního řádu, podle kterého pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti; bylo-li však přezkoumávané rozhodnutí vydáno na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených žadatelem, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.

Dle žalovaného v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012 správní orgán prvního stupně v souladu s právními předpisy aplikoval na daný případ § 99 odst. 2 správního řádu; určení, odkdy nastávají účinky tohoto rozhodnutí, dostatečně odůvodnil, přičemž z odůvodnění zmíněného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že okolnosti daného případu (výše popsaná mnohá porušení právních předpisů) ve smyslu § 99 odst. 2 správního řádu neodůvodňují jiné řešení (tj. určení účinků rozhodnutí magistrátu ze dne 25. 9. 2012 až ode dne jeho právní moci).

Žalovaný shledal pochybení správního orgánu prvního stupně pouze v tom, že vedle zrušení předmětného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 pro jeho rozpor s právními předpisy současně věc vrátil stavebnímu úřadu. Podle žalovaného stavební úřad porušil ve vztahu k oběma výrokům rozhodnutí ze dne 10. 8. 2011 ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 192 odst. 1 stavebního zákona. V důsledku tohoto porušení právních předpisů, tj. že stavební úřad neoznámil účastníkům obou správních řízení, vedených z moci úřední, tj. řízení dle § 135 odst. 2 a dle § 141 odst. 1 stavebního zákona, jejich zahájení, nedošlo k jejich zahájení, a tedy není možné vedle zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 (které nemělo, resp. nemohlo být vzhledem k výše uvedenému porušení právních předpisů vůbec vydáno) věc vrátit stavebnímu úřadu.

Žalovaný dále shledal formální pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v neúplném označení účastníků daného přezkumného řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Ve vztahu k výroku I. předmětného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 pak uvedl jako účastníka původního řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu M. Š., nar. XX. XX. 1942, bytem V., P. 6, jako vlastníci stavby čp. XXX na pozemku parc. č. XXX v k. ú. H. v době vydání zmíněného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, ačkoliv datum narození, jako údaj umožňující identifikaci fyzické osoby dle § 18 odst. 2 věta druhá správního řádu, není ve výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 uveden, přičemž z předloženého spisového materiálu vztahujícího se k danému přezkumnému řízení (konkrétně z tvrzení v odvolání M. Š., nar. XX. XX. 1942, proti usnesení magistrátu sp. zn. S-MHMP 1005544/2012/OST/DI/Ne ze dne 24. 8. 2012 o zahájení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, že „Zastoupení mé dcery společnosti ACS Architecture Consulting and Services, s.r.o. se sídlem Praha 1, Jánská 1 bylo již v loňském roce ukončeno a jako vlastník předmětných nemovitostí jsem od loňského roku jejím právním nástupcem.“) vyplývá, že v době vydání předmětného

rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011 byla vlastníci předmětné stavby M. Š., nar. XX. XX. xx, bytem V., P. 6, tj. dcera současné vlastnice dané stavby – M. Š., nar. XX. XX. xx, bytem V., P. 6 - které, resp. jejímuž právnímu zástupci, správní orgán prvního stupně své rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012 doručoval. Tato pochybení žalovaný opravil změnou výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobkyně dne 10. 7. 2015 podala podnět k postupu podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) s tím, že na výsledku tohoto řízení jsou závislá navazující řízení, v důsledku jejichž přerušení jí vzniká majetková újma. Tento návrh posléze dne 30. 7. 2015 doplnila o návrh na určení lhůty. S ohledem na obsah návrhu byly shledány důvody pro postup podle § 56 odst. 1 s. ř. s. a věc byla vyřízena přednostně.

Při ústním jednání dne 26. 8. 2015 účastníci, jakož i osoby zúčastněné na řízení, setrvali na svých procesních stanoviscích, zopakovali argumenty uplatněné již v písemných podáních soudu. Osoby zúčastněné na řízení (V. M. a J. Č. poukázali na skutečnost, že ne všechny úkony prováděné v rámci nařízených zabezpečovacích prací měly charakter zabezpečovacích prací ale značná část úkonů (prací) vyžadovala stavební povolení (napr. stavba výtahu).

Rozsudkem č. j. 10 A 63/2013-192 ze dne 26. 8. 2015 Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Stran namítané záměny účastníků odkázal městský soud na rekapitulovaný obsah správního spisu: usnesení o zahájení přezkumného řízení, tedy úkon, jímž se zahajuje řízení, bylo adresováno „M. Š., bytem V., P. 6“, a to v souladu s tím, jak byl označen adresát povinnosti plynoucí z rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací; z obsahu doručenky (zjevná totožnost podpisu) vyplývá, že usnesení převzala žalobkyně a svou procesní reakcí (podání odvolání) zjevně osvědčila, že neměla pochybnost o tom, že právě ona je účastníkem řízení. Ve správním spisu, který byl soudu předložen, není jakýkoliv doklad o tom, že by usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo doručováno její dceři. V rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012 pak žalovaný pouze upřesnil označení účastníků řízení a žalobkyni identifikoval datem narození a uvedením údaje, že jde o právní nástupkyni předchozího vlastníka předmětné nemovitosti (dcera totožného jména a příjmení). Tento úkon dle soudu nebylo možné považovat za jakoukoliv záměnu účastníků řízení, neboť od počátku bylo přezkumné řízení zjevně vedeno se žalobkyní, nikoliv s jinou osobou.

Městský soud neshledal důvodné ani námitky ohledně tvrzeného nedodržení lhůty podle § 96 správního řádu ani ohledně nepřislušnosti správního orgánu, který přezkumné řízení prováděl.

K namítanému opomenutí právního zastoupení žalobkyně a v důsledku toho nesprávnému doručování městský soud poukázal na to, že zmíněná vada měla podle obsahu žalobní námítky stíhat usnesení o zahájení přezkumného řízení, jež však není předmětem žaloby. Šlo tak o námitku míjející s předmětem soudního přezkumu vymezeného žalobou (věcně se jí ostatně zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012); nadto žalobkyně nijak nespecifikovala, jaký vliv měla mít tato namítaná vada na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí jemu předcházejícího.

Městský soud v Praze dále s odkazem na § 96 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v přezkumném řízení soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání, nepřisvědčil ani námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu (správní orgány nezhodnotily skutkový stav existující k datu vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, zejm. to, že do zahájení přezkumného řízení 24. 8. 2012 byla realizována podstatná část nařízených zabezpečovacích prací, tedy že došlo k podstatné a zásadní změně, neboť dům čp. XXX přestal ohrožovat zdraví a životy osob nebo zvířat a jako stavba byl přiveden do stavu statické stabilizace, vybavený ochranou proti povětrnostním vlivům).

S odkazem na § 99 odst. 2 správního řádu městský soud neshledal důvodné ani námítky žalobkyně ohledně zpětných účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení k právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.

Co se týče namítané vady výroku rozhodnutí v části (ne)vrácení věci stavebnímu úřadu, konstatoval městský soud, že zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci příslušnému orgánu připadá v úvahu zásadně pouze tehdy, pokud přezkumný orgán po posouzení spisového materiálu podle § 96 odst. 2 správního řádu zjistí, že nelze nápravy dosáhnout změnou rozhodnutí, neboť jsou zde závažné nedostatky při zjišťování stavu věci, které nelze v přezkumném řízení napravit, nebo je rozhodnutí pro svou nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, přičemž lze předpokládat, že tyto nedostatky bude možné v novém řízení odstranit. Zrušení přezkoumávaného rozhodnutí bez dalšího je tedy zcela legitimní reakcí přezkumného orgánu na situace, kdy je přezkoumávané rozhodnutí nezákonné, přičemž příčiny této nezákonnosti již nelze odstranit; v případě nezákonnosti rozhodnutí podle § 135 odst. 2 stavebního zákona je tak zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení bez dalšího přiléhavým řešením.

Ohledně namítané absence správního uvážení a (ne)poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu městský soud uvedl, že obsahově byly tyto námítky v zásadě vypořádány již ve vztahu k druhé žalobní námitce, tedy ve vztahu k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu v přezkumném řízení. Okolnosti, na něž žalobkyně poukazovala, nebyly z hlediska § 99 odst. 2 správního řádu dle soudu relevantní, rovněž tak nebyly relevantní ve vztahu k hlediskům, podle nichž se rozhodnutí v přezkumném řízení přezkoumává.

Rozsudkem č. j. 5 As 203/2015-141 ze dne 30. 8. 2016, jímž rozhodl o kasační stížnosti žalobkyně, výše shrnutý rozsudek Městského soudu v Praze zrušil Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěr Městského soudu v Praze o nedostatečně zjištěném stavu nemovitosti ze strany stavebního úřadu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Dle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný (jakož i osoby zúčastněné) nepochybně stav nemovitosti znal, a to již z toho důvodu, že vedl řízení s předchozími vlastními nemovitosti; předchozí řízení, které bylo vedeno s původními vlastníky nemovitosti, jimž bylo nařízeno provedení zabezpečovacích prací rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2010, však nebral v potaz. Nejvyšší správní soud shrnul, že se ve správním spise nacházel dostatek fotodokumentace, jakož i informací z veřejně dostupných webových stránek a dobových informací z tisku, z nichž zcela zjevně vyplýval havarijní stav domu (ohroženého samovolnou demolicí); tyto údaje bezesporu nebylo obtížné ani následně pro žalovaného v přezkumném řízení vyhledat. Informace o stavu

domu v době nařízení nutných zabezpečovacích prací měly být seznatelné též ze statického posudku Ing. L. a z expertního posudku stavu objektu Prof. Ing. V. R., jakož i z dalších dokumentů. V hodnocení zjištění skutečného stavu nemovitosti bylo zcela pominuto, že zabezpečovací práce z převážné části shodného rozsahu byly nařízeny již 10. 12. 2010 předchozím vlastníkům nemovitosti. V rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že kontrolní prohlídkou provedenou dne 28. 1. 2010 stavební úřad zjistil, že stavba je ve špatném technickém stavu, stavební úřad uložil předchozímu vlastníkově stavby dne 23. 11. 2010 zhotovení statického posouzení objektu, vlastník předložil na základě statického posouzení návrh na provedení nutných zabezpečovacích prací; uvádí se zde, že „*objekt jako celek vykazuje havarijní stav – jedná se o stav akutního ohrožení života a zdraví osob; v případě zřícení střech a pádu prvků na konstrukce nižších podlaží by mohlo dojít ke zřícení celého objektu s následky pro sousední objekty*“. Dle Nejvyššího správního soudu byl-li stav objektu takto popsán a zabezpečovací práce nebyly předchůdci žalobkyně provedeny, ač byly nařízeny, nebylo dost dobře možné dovozovat, že by se stav nemovitosti po roce samovolného chátrání zlepšil, naopak bylo možné logicky dovodit, že musel být minimálně stejný či spíše horší.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že závěr žalovaného a Městského soudu v Praze o tom, že stavební úřad neměl dostatek skutkových zjištění, resp. že základním nedostatkem přezkoumávaného rozhodnutí byla naprostá absence relevantních skutkových zjištění, jež by měla oporu ve spise, sám neměl oporu ve spise, resp. byla s obsahem spisu v rozporu.

Nejvyšší správní soud dále vyjádřil závěr, že měl Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný, měli v rámci přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu posoudit, které z 29 nařízených prací lze provádět v režimu § 135 odst. 2 stavebního zákona, které je třeba podřadit pod § 103 stavebního zákona, a které naopak stavební povolení či ohlášení vyžadují, a své závěry zdůvodnit. Zrušení rozhodnutí je na místě tam, kde bude zjištěno, že správní rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno; to v projednávané věci nebylo přezkoumatelným způsobem zjištěno, neboť hodnocení povahy jednotlivých nařízených prací rozhodnutí žalovaného zcela postrádá a z tohoto důvodu je zcela nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud dále Městskému soudu v Praze vyčetl, že v případě žalobkyně interpretoval § 94 odst. 5, resp. § 99 odst. 2 správního řádu pouze na základě gramatického výkladu, aniž by přihlížel k jejich smyslu. Dle Nejvyššího správního soudu nelze tvrdit, že žalobkyně nebyla v dobré víře v zákonnost správního aktu, který de facto „zdedila“ po svých předchůdcích, byť žádná práva nenabyla, nýbrž jí byla uložena povinnost. Tím spíše, byla-li žalobkyně na základě správního rozhodnutí, které je nadáno presumpcí správnosti a které navíc bylo již pravomocné, povinna určitým způsobem konat. Dobrou víru žalobkyně v to, že plnila řádně uložené povinnosti, je třeba v intencích výše uvedených ustanovení správního řádu, tedy při stanovování dne, kdy účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastanou, reflektovat.

Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil v kontextu výše uvedených deficitů rozhodnutí žalovaného závěrům, které žalovaný a soud učinili stran aplikace § 97 odst. 3 správního řádu, neboť závěr o tom, že rozhodnutí stavebního úřadu nemělo být vůbec vydáno, nemá dostatečnou oporu v provedeném přezkumném řízení.

Nakonec Nejvyšší správní soud přisvědčil žalobkyni i v tom, že Městský soud nevypořádal její námitku týkající se absence správního uvážení a absence poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

Poté, co mu byla věc vrácena, nařídil Městský soud v Praze jednání ve věci, které se uskutečnilo 10. 1. 2018. Účastníci, jakož i osoby zúčastněné na řízení při ústním jednání setrvali na svých procesních stanoviscích a zopakovali argumenty uplatněné v písemných podáních soudu. Žalobkyně i osoby zúčastněné na řízení trvaly na provedení důkazů, které navrhovaly již ve svých písemných podáních soudu. Tyto důkazní návrhy byly soudem zamítnuty s tím, že se jedná dílem o důkazy obsažené ve správním spise, dílem o důkazní návrhy vztahující se k jiným řízením, dílem o důkazní návrhy vztahující se k okolnostem, jež nastaly teprve po vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Nešlo tedy o důkazní návrhy, jež by byly schopny přispět ke zjištění skutkového stavu rozhodného ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu, resp. o důkazní návrhy, jejichž provedení by bylo s ohledem na podstatu věci nadbytečné (k tomu viz dále odůvodnění rozsudku k námitkám neúplného zjištění skutečného stavu věci a nesprávného posouzení věci).

Městský soud v Praze žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jim předcházela, v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumal, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době rozhodování správního orgánu, a shledal, že žaloba je důvodná. Soud zároveň předeseílá, že byl při svém rozhodování ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními názory vyslovenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 203/2015-141 ze dne 30. 8. 2016.

V rámci uvedených mantinelů soud o jednotlivých námitkách uvažil takto:

1) K námitkám týkajícím se vad řízení

a) Záměna v osobách účastníků

Žalobkyně namítala, že přezkumné řízení bylo zahájeno s M. Š., nar. XX. XX. xx, bytem V., P. 6, které bylo také usnesení doručeno. Tato osoba však k datu zahájení přezkumného řízení, ale ani k datu 10. 8. 2011, kdy bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí stavebního úřadu, nebyla vlastníci domu čp. XXX a nebydlela na adrese V., P. 6, nýbrž na adrese S., P. 6. Teprve po upozornění žalobkyně žalovaný v rámci odvolacího řízení měl v rozhodnutí ze 17. 12. 2012 provést „záměnu účastníků“, která podle žalobkyně nemá oporu ve správním řádu.

K této námitce lze pouze odkázat na výše rekapitulovaný obsah správního spisu. Usnesení o zahájení přezkumného řízení, tedy úkon, jímž se zahajuje řízení, bylo adresováno „M. Š., bytem V., P. 6“, a to v souladu s tím, jak byl označen adresát povinnosti plynoucí z rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací. Jak již bylo konstatováno, z obsahu doručky (zjevná totožnost podpisu) vyplývá, že usnesení převzala žalobkyně a svou procesní reakcí (podání odvolání) zjevně osvědčila, že neměla pochybnost o tom, že právě ona je účastníkem řízení. Ve správním spisu, který byl soudu předložen, není jakýkoliv doklad o tom, že by usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo doručováno dceři žalobkyně, dcera žalobkyně rovněž nebyla označena v tomto usnesení jako adresát. Ostatně ani v odvolání žalobkyně nenamítla, že by rozhodnutí bylo adresováno nesprávné osobě. Co do procesních námitok žalobkyně pouze poukázala na skutečnost, že rozhodnutí nebylo doručováno jejímu právnímu zástupci (tuto námitku posléze žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012). V rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012 pak žalovaný

pouze upřesnil označení účastníků řízení a žalobkyni identifikoval datem narození a uvedením údaje, že jde o právní nástupkyni předchozího vlastníka předmětné nemovitosti. Tento úkon nelze považovat za jakoukoliv záměnu účastníků řízení, neboť od počátku bylo přezkumné řízení zjevně vedeno se žalobkyní, nikoliv jinou osobou.

Lze též souhlasit se žalovaným v tom, že žalobkyní uváděné nesrovnalosti stran označení účastníků řízení vyvolal primárně stavební úřad, který v rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací neuvedl v souladu s § 68 odst. 2 větou první správního řádu všechny údaje umožňující identifikaci fyzické osoby, tj. M. Š., již byly nutné zabezpečovací práce nařízeny, a to zejména datum narození. Neuvedení data narození nemá charakter pouhého formálního pochybení, neboť právní předchůdkyní žalobkyně (ve vztahu k předmětné nemovitosti) byla její dcera se stejným jménem a příjmením. Z aktivity žalobkyně v dalším průběhu řízení však nesporně vyplývalo, že právě ona byla adresátem rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací, nikdy tuto pochybnost nezpochybňovala a v přezkumném řízení byla tato skutečnost respektována, jak vyplývá z výše uvedeného.

Pokud žalobkyně namítá, že vadu řízení spočívající v nesprávném určení okruhu účastníků žalovaný ve svém rozhodnutí z 28. 1. 2013 prohloubil tím, že v odůvodnění uvedl, že M. Š., nar. XX. XX. xx, byla k datu 10. 8. 2011 vlastnící předmětné stavby a že měla mít adresu bydliště V., P. 6, D., nelze mít za to, že by toto konstatování, jakkoliv by i bylo v rozporu se skutečností (což žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil), mělo jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Změnovou částí výroku napadeného rozhodnutí totiž žalovaný opět (obdobně jako v rozhodnutí ze dne 17. 12. 2012) pouze jednoznačně žalobkyni identifikoval jako účastníka přezkumného řízení.

b) Nedodržení lhůty dle § 96 správního řádu

Podle § 95 odst. 1 správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Podle § 96 odst. 1 správního řádu usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Podle § 95 odst. 2 správního řádu pak platí, že jestliže podnět k přezkumnému řízení dal účastník, může přezkumné řízení provést správní orgán, který přezkoumávané rozhodnutí vydal, pokud plně vyhoví účastníkovi, který podnět uplatnil, a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému jinému účastníkovi, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas. Jinak předá věc k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu.

Žalobkyně z těchto ustanovení dovozuje, že příslušným orgánem podle § 96 odst. 1 správního řádu je správní orgán, který přezkoumávané rozhodnutí vydal, neboť je při splnění podmínek podle § 95 odst. 2 správního řádu oprávněn přezkumné řízení provést.

S touto argumentací nelze souhlasit. Příslušným orgánem je třeba zásadně rozumět v souladu s ustanovením § 95 odst. 1 správního řádu orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Postup podle § 95 odst. 2 správního řádu je totiž pouze subsidiární, vázaný na zde uvedené podmínky. Naplnění těchto podmínek je přitom

svěřeno k posouzení správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy orgánu, který k provedení přezkumného řízení zásadně příslušný není. Toto posouzení, zda nejsou dány podmínky pro zrušení rozhodnutí autoremedurou, není přitom vázáno na žádnou lhůtu. To ve svém důsledku znamená, že pokud by byla přijata argumentace žalobkyně, v případě, že splnění podmínek podle § 95 odst. 2 správního řádu příslušný orgán neshledá (a v této souvislosti je třeba zdůraznit, že jednou z těchto podmínek je plné vyhovění návrhu účastníka), svou další pasivitou by odňal orgánu příslušnému k přezkumnému řízení podle § 95 odst. 1 správního řádu jakoukoliv možnost přezkumné řízení provést, neboť by mohl velmi účinně dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu. Subjektivní dvouměsíční lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu tak zjevně svědčí příslušnému orgánu podle § 95 odst. 1 správního řádu, neboť právě ten je orgánem, který je příslušný k přezkumnému řízení primárně.

Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že písemnost, kterou by bylo lze považovat za podnět k provedení přezkumného řízení, obdržel správní orgán prvního stupně (tedy Magistrát hlavního města Prahy a tudíž orgán příslušný podle § 95 odst. 1 správního řádu) až 1. 8. 2012 (žalobkyní zmiňované podání J. Č. a V. M., které bylo doručeno Úřadu Městské části Praha 1 dne 28. 3. 2012, nebylo nikdy správnímu orgánu prvního stupně doručeno). Za těchto okolností byla subjektivní dvouměsíční lhůta pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení bezpochyby dodržena.

Ačkoli žalobkyně činila ve své žalobě spornou pouze subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůtu pro zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu, zabývá se soud dále též otázkou uplynutí objektivní roční prekluzivní lhůty. Dle uvedeného ustanovení je přezkumné řízení zahájeno vydáním usnesení o zahájení řízení. Vydáním rozhodnutí se přitom dle § 71 odst. 2 správního řádu rozumí: předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení dle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li jej správní orgán sám – na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“; ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení dle § 72 odst. 1 správního řádu; vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno dle § 25 správního řádu; poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu; odeslání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do datové schránky kontaktního místa veřejné správy k postupu podle § 19 odst. 3; na písemnosti se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“. Usnesení o zahájení přezkumného řízení bylo přitom ve smyslu výše uvedeného vydáno dne 24. 8. 2012, tedy před uplynutím objektivní prekluzivní lhůty.

c) Opomenutí zastoupení žalobkyně v řízení

Žalobkyně jako další vadu řízení namítala, že udělila dne 1. 11. 2011 plnou moc JUDr. Petru Zderčíkovi a rozsah jeho zmocnění vymezila k zastupování „*ve stavebním řízení o provedení nutných zabezpečovacích prací, které se týkají domu čp. XXX, katastrální pracoviště Praha, vedeného u odboru výstavby u Úřadu Městské části Praha 1 pod sp. zn. UMCP/106410/201 I/VYS-Bu-4/XXX*“. Správní orgán prvního stupně tuto plnou moc podle žalobkyně nerespektoval a usnesení ze dne 24. 8. 2012 doručoval přímo jí.

K tomu soud ve shodě s názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu konstatuje, že žalobkyně již z povahy řízení zahajovaného ex offio nemohla být v řízení, jež je zahájeno až doručením usnesení účastníkům řízení, a priori zastoupena na základě plné moci ze dne 1. 11. 2011, neboť do doby vydání takového

usnesení žádné řízení není, žádnému z účastníků nevznikají žádná práva a povinnosti a nemůže ani v neexistujícím řízení udělit procesní plnou moc pro zastupování v něm. Řízení, pro něž byla plná moc udělena, skončilo nabytím právní moci rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011; plná moc byla tedy udělena až po skončení tohoto řízení. Zároveň je třeba poukázat také na skutečnost, že žalobkyně následně dne 18. 9. 2012 udělila témuž právnímu zástupci novou plnou moc. Byť se tedy přezkumné řízení týkalo opět shodného předmětu – rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, považovala žalobkyně za nutné udělení nové plné moci, čímž fakticky popřela své argumenty o účinnosti plné moci ze dne 1. 11. 2011 též pro všechna následná řízení. Měla-li by se plná moc ze dne 1. 11. 2011 vztahovat i na řízení o přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2011, musela by splňovat náležitosti dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, tj. musela by být udělena „pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu“. Tyto náležitosti však plná moc ze dne 1. 11. 2011 nesplňovala.

2) K námitkám neúplného zjištění skutečného stavu věci a nesprávného posouzení věci

Žalobkyně předně namítá, že správní orgán prvního stupně i žalovaný v napadeném rozhodnutí nezjistil dostatečně skutkový stav rozhodný pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí (tedy rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací). Jinak řečeno, podstatou námítky žalobkyně je výtku, že přezkumné orgány řádně nezjistily skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění vytykaly stavebnímu úřadu, který přezkoumávané rozhodnutí vydal.

Městský soud v Praze se v souvislosti s uvedenou námitkou a na základě právního názoru, vysloveného Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, jímž je při svém rozhodování vázán, zabýval otázkou, zda je závěr žalovaného, potažmo správního orgánu prvního stupně, o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ze strany stavebního úřadu přezkoumatelný. Prostor pro uvážení o této otázce je nicméně s ohledem na § 110 odst. 4 s. ř. s. omezen závěrem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud, dle kterého „[z]ávěr žalovaného [...] o tom, že stavební úřad neměl dostatek skutkových zjištění, resp. že základním nedostatkem přezkoumávaného rozhodnutí je naprostá absence relevantních skutkových zjištění, jež by měla oporu ve správním spise, sám nemá oporu ve spise, resp. je s obsahem spisu v rozporu“. Uvedený závěr nelze dle Městského soudu v Praze vykládat jinak, než že skutkový stav zjištěný stavebním úřadem byl dostatečně podložen obsahem správního spisu a zároveň byl zjištěn dostatečně na to, aby stavební úřad mohl rozhodnout, zda je zabezpečovací práce v daném případě nezbytné nařídit. Městskému soudu v Praze tak nezbývá než konstatovat, že v tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud: „Ve správním spise se nachází dostatek fotodokumentace, jakož i informací z veřejně dostupných webových stránek a dobových informací z tisku, z nichž zcela zjevně vyplývá havarijní stav domu (obroženého samovolnou demolicí); tyto údaje bezesporu nebylo obtížné ani následně pro žalovaného v přezkumném řízení vyhledat. Informace o stavu domu v době nařízení zabezpečovacích prací jsou seznatelné rovněž ze statického posudku Ing. L. [vzniknuvšího 30. 11. 2010 – pozn. Městského soudu v Praze] a z expertního stavu objektu Prof. Ing. V. R., DrSc. [vzniknuvšího 5. 10. 2012 – pozn. Městského soudu v Praze], jakož i z dalších dokumentů.“ Nejvyšší správní soud poukázal též na skutečnost, že předchozím vlastníkům

nemovitosti byly zabezpečovací práce obdobného rozsahu uloženy již 10. 12. 2010, přičemž dle odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad kontrolní prohlídkou ze dne 28. 1. 2010 zjistil špatný technický stav nemovitosti, a zároveň je v něm citován závěr statického posudku Ing. L. ze dne 30. 11. 2010, že „*objekt jako celek vykazuje havarijní stav – jedná se o stav akutního ohrožení života a zdraví osob; v případě zřícení střech a pádů prvků na konstrukce nižších podlaží by mohlo dojít ke zřícení celého objektu s následky pro sousední objekty*“.

Městský soud v Praze považuje na tomto místě za vhodné poznamenat, že závěr Nejvyššího správního soudu o dostatečně zjištěném skutkovém stavu pro vydání rozhodnutí o samotném nařízení provedení zabezpečovacích prací není možné vyvrátit ani případným dalším dokazováním. Nové skutečnosti vyjevené v důsledku dalšího dokazování totiž z povahy věci původně zjištěný skutkový stav nemohou zpětně učinit nedostatečným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že nařízení provedení zabezpečovacích prací bylo skutkově dostatečně podloženo, ale tento závěr se netýká skutkového posouzení povahy jednotlivých úkonů. V této souvislosti byl Městský soud v Praze nucen – ve shodě se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu – konstatovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že postrádá podrobné hodnocení povahy jednotlivých úkonů v rámci nařízených zabezpečovacích prací. Žalovaný zjevně nepovažoval za nutné (resp. ani za možné) hodnotit povahu nařízených prací z hlediska použití § 135 odst. 2 stavebního zákona za situace, kdy dospěl k závěru, že rozhodnutí stavebního úřadu je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových zjištění pro nařízení zabezpečovacích prací vůbec. Protože však – jak je vyloženo výše – byl tento jeho závěr nesprávný, nabývá též absence hodnocení jednotlivých úkonů v rámci nařízených zabezpečovacích prací povahy vady nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud, tento nedostatek je o to závažnější, že výsledek posouzení, které z 29 nařízených prací lze provádět v režimu § 135 odst. 2 stavebního zákona, které je třeba podřadit pod § 103 stavebního zákona a které naopak stavební povolení či ohlášení vyžadují, bude mít dopad do úvahy ohledně stanovení účinnosti rozhodnutí v přezkumném řízení (viz níže). Právě k podrobnému hodnocení jednotlivých nařízených prací nejen z hlediska obsahu § 135 odst. 2 stavebního zákona obecně, ale též především ve vztahu ke konkrétní nemovitosti a jejímu stavu, by pak mělo případně směřovat další dokazování ze strany žalovaného.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán prvního stupně a žalovaný nedostatečně zhodnotili skutkový stav existující k datu vydání rozhodnutí v přezkumném řízení (skutečnost, že do zahájení přezkumného řízení 24. 8. 2012 byla realizována podstatná část nařízených zabezpečovacích prací), tedy že došlo k podstatné a zásadní změně, neboť dům čp. XXX přestal ohrožovat zdraví a životy osob nebo zvířat a jako stavba byl přiveden do stavu statické stabilizace, vybavený ochranou proti povětrnostním vlivům. Zjištění skutkového stavu ke dni rozhodnutí v přezkumném řízení je dle žalobkyně základním předpokladem pro to, aby mohl žalovaný učinit správné rozhodnutí ve smyslu § 99 odst. 2 správního řádu, tedy z hlediska existence případných okolností odůvodňujících stanovit účinnost rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena povinnost, *ex nunc*. Takovými okolnostmi, které by mohly navodit účinnost rozhodnutí *ex nunc*, by mohla být situace, kdy by se osoba, již byla uložena povinnost, ocitla zrušením rozhodnutí s účinky *ex tunc* v méně výhodné pozici, než kdyby rozhodnutí bylo zrušeno *ex nunc* či by bylo nesrovnatelně závažněji zasaženo do práv jiné osoby. Jak přitom na str. 16 svého zrušujícího rozsudku jednoznačně uvedl Nejvyšší správní soud: „*pokud* [Městský soud

v Praze] uvádí, že o takový případ však v posuzované věci nejde, a to ani s přihlédnutím k argumentaci, nelze s ním souhlasit. [...] Pokud rozpor rozhodnutí s právními předpisy má mít původ výlučně v postupu správního orgánu, aniž by k tomu stěžovatelka svým přičiněním jakkoli přispěla, a je v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, je třeba její dobrou víru v intencích § 94 odst. 5 a § 99 odst. 2 správního řádu reflektovat“. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění též z důvodu absence argumentace pro závěry ohledně stanovení účinnosti rozhodnutí v přezkumném řízení ve smyslu § 99 odst. 2 správního řádu.

3) K námitce vady výroku o zrušení přezkoumávaného rozhodnutí bez vrácení věci stavebnímu úřadu

Podle § 97 odst. 3 správního řádu platí, že rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu. Primární reakcí na nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí je tedy jeho zrušení (bez dalšího), popřípadě změna, pokud skutkové okolnosti zřejmě přezkumnému orgánu z postupu podle § 96 odst. 2 správního řádu odůvodňují takovou změnu. Zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci příslušnému orgánu připadá v úvahu zásadně pouze tehdy, pokud přezkumný orgán po posouzení spisového materiálu podle § 96 odst. 2 zjistí, že nelze nápravy dosáhnout změnou rozhodnutí, neboť jsou zde závažné nedostatky při zjišťování stavu věci, které nelze v přezkumném řízení napravit, nebo je rozhodnutí pro svou nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, přičemž lze předpokládat, že tyto nedostatky bude možné v novém řízení odstranit.

Žalobkyně namítala, že žalovaný pochybil, pokud zrušil výrok správního orgánu prvního stupně o tom, že se věc vrací stavebnímu úřadu, poněvadž byl přesvědčen, že v dané věci nebylo řízení dle § 135 odst. 2 a § 141 stavebního zákona vůbec zahájeno. Této námitce musel dát soud za pravdu. K zahájení řízení totiž došlo přinejmenším okamžikem vydání rozhodnutí stavebního úřadu o zabezpečovacích pracích, pročez nelze přisvědčit závěru žalovaného, že vedle zrušení rozhodnutí stavebního úřadu nebylo vůbec možné mu věc vrátit k dalšímu řízení. Žalovaný měl tedy posoudit (a svůj závěr řádně odůvodnit), zda lze nápravy dosáhnout změnou rozhodnutí stavebního úřadu, či zda je třeba jej zrušit a věc stavebnímu úřadu vrátit k dalšímu řízení.

4) K námitce absence správního uvážení a poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu

Žalobkyně namítala, že v rozhodnutí žalovaného absentuje správní uvážení ve vztahu k určení dne, kdy nastanou účinky rozhodnutí v přezkumném řízení. K problematice určení účinnosti rozhodnutí přezkumného řízení se již soud vyslovil výše. Námitce absence správního uvážení, jakož i námitce absence poměření zájmů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu v této souvislosti však soud přisvědčit nemůže. Správní orgán prvního stupně (byť stručně) odůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že okolnosti daného případu neumožňují jiné řešení, než jaké je předvídáno v § 99 odst. 2 správního řádu. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil. Odvolací námitka žalobkyně, na kterou reagoval, se ostatně dovolávala aplikace § 99 odst. 3 správního řádu, který však v daném případě zjevně v úvahu nepřicházel, neboť

přezkoumávaným rozhodnutím stavebního úřadu byla žalobkyni i osobám zúčastněným na řízení uloženy povinnosti, jak ostatně žalovaný též srozumitelně vyložil. Ve vztahu k hlediskům, podle nichž se rozhodnutí v přezkumném řízení přezkoumává, je pak zcela bez významu poukaz žalobkyně na způsob provedení prací osobami zúčastněnými na řízení na jejich vlastních nemovitostech. V této souvislosti tedy absenci správního uvážení či poměřování zájmů dle § 2 odst. 4 správního řádu konstatovat nelze.

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného pro částečnou nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a částečnou nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

Výrok o náhradě nákladů řízení žalobkyně se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení.

Dne 11. 1. 2018 zaslal právní zástupce žalobkyně soudu přípis obsahující vyčíslení nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to v celkové výši 313 675,56 Kč. Vyčíslení náhrady nákladů spočívajících v odměně právního zástupce sestávalo z následujících položek:

- a) 12. 3. 2013 - Převzetí a příprava zastoupení (3 100 Kč)
- b) 29. 3. 2013 - Sepsání žaloby (3 100 Kč)
- c) 28. 5. 2013 – Porada s klientem (3 100 Kč)
- d) 3. 7. 2013 – Sepsání repliky k vyjádření žalovaného (3 100 Kč)
- e) 10. 7. 2015 – Sepsání podnětu k Městskému soudu v Praze (3 100 Kč)
- f) 28. 7. 2015 – Studium spisu u Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- g) 30. 7. 2015 - Sepsání návrhu na určení lhůty (1 550 Kč)
- h) 21. 8. 2015 – Studium spisu u Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- i) 24. 8. 2015 – Porada s klientem (3 100 Kč)
- j) 26. 8. 2015 – Účast na jednání u Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- k) 12. 10. 2015 – Porada s klientem (3 100 Kč)
- l) 14. 10. 2015 – Sepsání kasační stížnosti (3 100 Kč)
- m) 1. 8. 2016 – Studium spisu u Nejvyššího správního soudu (3 100 Kč)
 - a. 1. 8. 2016 – Cestovné (cesta k Nejvyššímu správnímu soudu) – 2 x 207 km (3 312 Kč)
 - b. 1. 8. 2016 – Náhrada za ušlý čas (cesta k Nejvyššímu správnímu soudu) – 2 x 3 hodiny (1 200 Kč)
- n) 3. 11. 2016 – Porada s klientem (3 100 Kč)
- o) 16. 11. 2016 – Sepsání vyjádření k Městskému soudu v Praze (3 100 Kč)
- p) 24. 1. 2017 – Studium spisu u Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- q) 6. 6. 2017 – Sepsání repliky k vyjádření žalovaného (3 100 Kč)

- r) 8. 11. 2017 – Porada s klientem (3 100 Kč)
- s) 20. 11. 2017 – Studium spisu u Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- t) 20. 11. 2017 – Sepsání návrhu na určení lhůty (1 550 Kč)
- u) 13. 12. 2017 – Porada s klientem (3 100 Kč)
- v) 15. 12. 2017 – Sepsání vyjádření k podání osoby zúčastněné na řízení 1) (3 100 Kč)
- w) 4. 1. 2018 – Studium spisu u Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- x) 9. 1. 2018 – Sepsání vyjádření k podání osob zúčastněných na řízení 2) a 3) (3 100 Kč)
- y) 10. 1. 2018 – Účast na jednání Městského soudu v Praze (3 100 Kč)
- z) Režijní paušál – 25 x 300 Kč (7 500 Kč)

To vše zvýšeno částku odpovídající dani z přidané hodnoty a vynásobeno třemi dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu s ohledem na skutečnost, že se jednalo o řízení trvající 5 let v mimořádně obtížné věci. Dále žalobkyně žádala o přiznání náhrady nákladů vynaložených na soudní poplatky.

Soud na prvním místě poznamenává, že na žádný z úkonů právní služby nelze v této věci aplikovat § 12 odst. 1 advokátního tarifu, jak se právní zástupce žalobkyně domnívá. Uvedené ustanovení předně hovoří o mimořádné obtížnosti či časové náročnosti konkrétních právních úkonů, nikoli řízení jako celku. Dle názoru Městského soudu v Praze není možné z pětileté délky řízení ani z jeho předmětu (který v daném případě ostatně nebyl nijak neobvyklý) bez dalšího usuzovat na mimořádnou obtížnost či časovou náročnost vykonaných úkonů právní služby, tím méně pak všech vykonaných úkonů. Časovou náročnost či mimořádnou obtížnost jednotlivých úkonů právní služby zástupce žalobkyně netvrdí ani nijak nedokládá, a ani Městský soud v Praze se nedomnívá, že by některý z nich zvýšení mimosmluvní odměny odůvodňoval.

Jak již bylo zmíněno výše, účastník, který měl ve věci plný úspěch, má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu takových nákladů řízení před soudem, které vynaložil důvodně. Soud tedy do přiznané náhrady nákladů nezahrne takové náklady, u nichž není zřejmé, zda byly vynaloženy účelně a jaký měly konkrétní význam pro úspěšné uplatnění práv účastníka.

Na základě uvedeného východiska se soud rozhodl přiznat žalobkyni náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v odměně advokáta za tyto právním zástupcem vypsané úkony právní služby: a) převzetí a přípravu zastoupení; b) sepsání žaloby; c) sepsání repliky k vyjádření žalovaného; j) účast na ústním jednání Městského soudu v Praze dne 26. 8. 2015; l) sepsání kasační stížnosti; q) sepsání repliky k vyjádření žalovaného ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu; v) sepsání repliky k vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1); x) sepsání repliky k vyjádření osob zúčastněných na řízení 1) a 2); a z) účast na ústním jednání Městského soudu v Praze dne 10. 1. 2018.

Zástupce žalobkyně zároveň s vyčíslením nákladů doložil zápisy z porad s klientkou k řízení před Městským soudem v Praze, resp. před Nejvyšším správním soudem, které uplatnil jako úkony právní služby. Tyto zápisy nicméně nijak blíže nespecifikují, co bylo předmětem jednání se žalobkyní, za jakým účelem se porady konaly

a jakým způsobem měly konkrétně přispět k úspěšnému uplatnění práv žalobkyně před správními soudy. Náhradu nákladů spočívající v odměně právního zástupce žalobkyně za tyto úkony právní služby proto soud s ohledem na požadavek důvodnosti vynaložených nákladů dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal.

Žalobkyně dále požadovala přiznání náhrady nákladů spočívajících v odměně právního zástupce za úkony právní služby zahrnující nahlížení do spisu u Městského soudu v Praze, resp. u Nejvyššího správního soudu. Soud se s ohledem na již zmíněné kritérium důvodnosti vynaložených nákladů rozhodl přiznat náhradu nákladů za taková nahlížení do spisu u Městského soudu v Praze, která (byť i s odstupem) následovala po písemném podání žalovaného či osob zúčastněných na řízení, a která zároveň předcházela písemnému podání ze strany žalobkyně či její účastní na ústním jednání soudu. Na základě této úvahy soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů spočívajících v odměně právního zástupce za úkony právní služby zahrnující následující z žalobkyní vypsanych nahlížení do spisu: h) nahlížení do spisu u Městského soudu v Praze dne 21. 8. 2015; p) nahlížení do spisu u Městského soudu v Praze dne 24. 1. 2017; a w) nahlížení do spisu u Městského soudu v Praze dne 4. 1. 2018. Kromě toho soud žalobkyni přiznal též náhradu nákladů spočívající v odměně právního zástupce za [m)] nahlížení do spisu u Nejvyššího správního soudu dne 1. 8. 2016. V souvislosti se studiem spisu u Nejvyššího správního soudu právní zástupce žalobkyně prokázal, že při cestě k soudu a zpět použil osobní automobil se spotřebou 8,4 l/100 km. Celkem takto ujel vzdálenost 414 km, což mu zabralo 6 hodin času. Podle § 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, náleží žalobci za každý kilometr jízdy základní náhrada za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,80 Kč, celkem tedy za 414 kilometrů 1573,20 Kč. Podle § 4 písm. a) téže vyhlášky dále žalobci náleží náhrada průměrné ceny pohonné hmoty ve výši 29,70 Kč na litr, celkem tedy za 414 kilometrů při spotřebě 8,4 litrů na 100 kilometrů 1032,85 Kč. Za promeškaný čas náleží právnímu zástupci žalobkyně dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhrada ve výši 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu, celkem tedy za šest hodin promeškaného času 1 200 Kč.

Soud dále žalobkyni přiznal též náhradu nákladů spočívajících v zaplacených soudních poplatcích za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. Náhradu nákladu spočívajícího v zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřiznal, neboť jej nepovažoval za důvodně vynaložený – odkladný účinek žalobě Městský soud v Praze usnesením č. j. 10 A 63/2013-100 nepřiznal.

Náklady žalobkyně spočívaly tedy v zaplacených soudních poplatcích ve výši 8 000 Kč a v nákladech na právní zastoupení žalobkyně advokátem. Ty jsou tvořeny odměnou právního zástupce za 13 úkonů právní služby podle advokátního tarifu po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a ve spojení s § 11 odst. 1 a 3]. Dále zástupci žalobkyně náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za 13 úkonů právní služby po 300 Kč, jakož i náhrada cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu v celkové výši 2 606,05 Kč, a dále náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 ve výši 1 200 Kč. Oba právní zástupci žalobkyně jsou plátcí daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Celkem tedy soud na náhradě nákladů řízení přiznal žalobkyni částku 66 087,32 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. ledna 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.

předsedkyně senátu